

Янъ Собиески. Еничеритѣ се връщали голи и гладни отъ Виена, та нападали на селата по пѣтя. Отъ тази несполука турското могъщество ударило вече на упадѣкъ. Австрийскитѣ войски освободили Унгария и Северно Хърватско, стигнали и превзели Бѣлградъ (1688 г.). Отъ Бѣлградъ австрийцитѣ напреднали въ Нишъ и отъ него въ Скопие и Велесъ. Тука великиятъ везиръ Мехмедъ Кюпрюли ги срещналъ и повърналъ назадъ.

Разселване на раята въ Килифарево.

Посѣгане на привилегиитѣ.

Въ 1699 г. билъ подписанъ миръ между Австрия и Турция въ гр. Карловци (Сремско). По този миръ били освободени отъ турцитѣ Унгария и Хърватско. Турция се задължавала да не държи голѣма еничерска орда по австрийската граница.

Въ Чипровци въстанието вече било смазано. Частъ отъ православнитѣ българи били разсѣяни изъ Източна България, а католицитѣ били или избити, или прогонени въ Влашко (1689 г.) и на тѣхно мѣсто преселени маджари (Вж. Документи по бѣлг. история, томъ III, стр. 32).

Въ нашата Котловина настъпило сѣщо разселване. Раята тѣдѣва била безпокойна. Киселчово било изгорено. По тази причина въ началото на 1700-та година се започва новъ периодъ по нашитѣ села. Въ бурнитѣ години много килифарци се спасили изъ дебритѣ на Балкана, други се изселили въ Тракия по чифлицитѣ, а трети слѣзли по Дунавскитѣ равнини. Въмѣсто тѣхъ били повикани нови раи изъ разни части на България.

Въпрѣки тия размѣствания и желанието на раята за миръ, духоветѣ не се успокоявали навсѣкжде, особено като се чувало, че Русия („Дѣдо Иванъ“) продължавалъ войната съ татаритѣ и турцитѣ покрай Черно море. Това принудило турското правителство да бди надъ раята. Издавали се чести заповѣди да се отнема оржжието отъ привилигированата рая¹⁾ и да не се освобождаватъ отъ извънреднитѣ данѣци и хара ч а. За още по-голѣма сигурностъ турцитѣ заселили въ тѣзи времена, противъ духа на фермана¹⁾, 20—30 турски семейства въ Килифарево, както направили въ Пчелище, Кжпиново и Дебелецъ. Преселенитѣ турци се настанили въ източния край на селото, издигнали джамия и одая, довели ходжа, но не се бъркали въ управлението на селото. Така запазили духа на султановата заповѣдъ, що се отнася до самоуправата на общината.

Макаръ че преселенитѣ турци получили най-плодороднитѣ ниви, тѣ не могли да се проявятъ като добри земедел-

¹⁾ Документи по бѣлг. история. Т. III, стр. 35, № 78, стр. 40, № 85.